AFLEVERING 41 2026, NUMMER 1100-1128

Vrijdag 13 november 2026

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2026

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht 2
Handhaving 3
Omgevingsrecht 5
- Omgevingswet 5
- Wabo 9
- Natuurbescherming 12
- Wro 13

Ambtenarenrecht 14
Ziekte en arbeidsongeschiktheid 15
Volksverzekeringen 15
Bestuursrecht overig 17
- Arbeid vreemdelingen 17
- Open overheid 18
- Toeslagen 19

Vreemdelingenrecht 20
- Asiel 20
- Regulier 21
- Richtlijnen en verordeningen 21
- Vreemdelingenbewaring 22

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie.
De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden.
Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied.
De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2026, 1100
ABRS, 11-11-2026, ECLI:NL:RVS:2026:6634
college van burgemeester en wethouders van Arnhem.
Awb 6:7
BEROEPSTERMIJN. VEILIG MAILEN. Verlening omgevingsvergunning. I.c. wordt geoordeeld appellant de gronden van haar beroep niet binnen de door de rechtbank daarvoor gestelde termijn heeft ingediend. Vastgesteld wordt dat er in de brief van de rechtbank geen e-mailadres staat waar stukken naar gestuurd kunnen worden. Wel staat er een verwijzing naar de website van de rechtbank over Veilig Mailen. Uit de informatie op de website van de rechtbank volgt dat digitale stukken alleen direct naar het e-mailadres bestuursrecht.gld@rechtspraak.nl" gestuurd kunnen worden door verzenders die een speciaal Veilig Mailen softwarepakket hebben. Personen die deze software niet hebben, kunnen niet direct mailen naar dat e-mailadres. Zij moeten gebruikmaken van de speciale link op de website van de rechtbank om digitaal stukken in te kunnen dienen via Veilig Mailen. Appellant heeft daarvan geen gebruik gemaakt. Appellant heeft de instructies voor het gebruik van Veilig Mailen niet op juiste wijze opgevolgd, wat ertoe heeft geleid dat haar e-mail met de gronden van het beroep niet door de rechtbank is ontvangen. Het feit dat zij daardoor de gronden van het beroep te laat bij de rechtbank heeft ingediend, komt voor haar eigen rekening en risico. Daarbij wordt betrokken dat appellant van de rechtbank vier weken de tijd heeft gekregen om de gronden van haar beroep in te dienen en zij daarmee heeft gewacht tot de laatste dag om dit te doen. Verder had appellant direct nadat zij stelt een foutmelding te hebben ontvangen, contact kunnen opnemen met de rechtbank over de wijze waarop zij haar gronden kon indienen of om te verzoeken om uitstel van de door de rechtbank gestelde termijn.

JnB 2026, 1101
ABRS, 11-11-2026, ECLI:NL:RVS:2026:6671
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (voorheen: minister voor Rechtsbescherming).
Awb
Burgerlijk Wetboek 3:13
BEROEPSPROCEDURE. MISBRUIK VAN PROCESRECHT. Van misbruik van procesrecht kan sprake zijn als er een patroon aanwezig is van het veelvuldig aanwenden van verschillende rechtsmiddelen om geschillen steeds maar weer aan de orde te stellen terwijl de rechter daarover al vaker uitspraak heeft gedaan, waarvan de uitkomst betrokkene duidelijk zou moeten zijn en waarvan redelijkerwijs niet kan worden aangenomen dat het betrokkene nog te doen is om recht of rechtsbescherming. Om te beoordelen of appellant misbruik maakt van procesrecht, kijkt de Afdeling naar meer dan alleen het geschil dat voor haar ligt. Gelet op alle informatie waarover op dit moment wordt beschikt, is van misbruik nog geen sprake. Voorgaande neemt niet weg dat er inmiddels wel een duidelijk patroon te ontwaren is in het procedeergedrag van appellant, waarbij hij bij verschillende bestuursorganen en rechtscolleges meerdere procedures start en klachten indient. Dat de Afdeling in de voorliggende zaak nog geen aanleiding ziet om aan te nemen dat appellant misbruik maakt

van zijn procesrecht, betekent niet dat dit op termijn niet anders kan komen te liggen wanneer de wijze van procederen voortduurt.

JnB 2026, 1102
MK ABRS, 11-11-2026, ECLI:NL:RVS:2026:6523 (niet gepubliceerd op www.rechtspraak.nl)
deken van de orde van advocaten in het arrondissement Oost-Brabant.
Awb
Burgerlijk Wetboek 3:13
MISBRUIK VAN PROCESRECHT. I.c. laat de handelwijze van appellant zien dat hij zijn bevoegdheden om rechtsmiddelen aan te wenden tegen de door bestuursorganen genomen besluiten op zijn verzoeken evident met een ander doel gebruikt dan waarvoor die bevoegdheden zijn gegeven. Het is appellant kennelijk niet daadwerkelijk te doen om het verkrijgen van rechtsbescherming tegen de beslissing van bestuursorganen op zijn verzoeken, maar hij kan zich niet neerleggen bij een in kracht van gewijsde gegane strafrechtelijke uitspraak. Geoordeeld wordt dan ook van oordeel dat appellant misbruik heeft gemaakt van zijn bevoegdheid om hoger beroep in te stellen.

Zie ook de uitspraken van de ABRS van dezelfde datum inzake nrs. *ECLI:NL:RVS:2026:6552* *en* *ECLI:NL:RVS:2026:6560*.

Naar inhoudsopgave

Handhaving

JnB 2026, 1103
MK ABRS, 11-11-2026, ECLI:NL:RVS:2026:6631
minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid.
Arbeidstijdenwet (Atw) 4:3 lid 1
Wet minimumloon en minimumvakantiebijslag (Wml) 18b
HANDHAVING. BOETES. MATIGING. Boetes op grond van de Atw en Wml. In hoger beroep komt de minister alleen op tegen de matiging van de boetes op grond van de Wml. I.c. wordt geoordeeld dat de rechtbank de boetes op grond van de Wml ten onrechte heeft gematigd omdat de overtredingen op grond van de Wml en de Atw voorkomen hadden kunnen worden met één goed ingerichte administratie, waardoor de totale hoogte volgens de rechtbank niet in verhouding staat tot de omvang van de overtredingen. Hoewel beide overtredingen een ondeugdelijke administratie als oorzaak kennen, is dat op zichzelf nog geen reden de boetes te matigen. De overtreden normen beschermen verschillende belangen en de overtredingen komen niet voort uit dezelfde fysieke nalatigheid, nu beide normen verschillende registratieverplichtingen meebrengen. Het gevolg van beide overtredingen is bovendien dat het niet mogelijk is om te controleren of in het belang van de werknemers is gehandeld overeenkomstig de Atw en Wml. Het valt daardoor niet na te gaan of er werknemers daadwerkelijk zijn benadeeld en zo ja, om hen in dat geval te compenseren. De minister heeft, mede tegen de achtergrond van de Wml en wat met de bestuurlijke boete wordt beoogd, deugdelijk toegelicht dat de hoogte van de boete in dit geval in verhouding staat tot de aard

en ernst van de overtredingen. Appellante sub 2 heeft geen omstandigheden naar voren gebracht die de hoogte van de boete in haar geval toch onevenredig maakt.

JnB 2026, 1104
MK ABRS, 11-11-2026, ECLI:NL:RVS:2026:6644
minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid.
Arbeidstijdenwet 3:2
Beleidsregel boeteoplegging Arbeidstijdenwet en Arbeidstijdenbesluit 2013 (beleidsregel)
ARBEIDSTIJDENWET. BOETE. KINDERARBEID. MATIGING. Boete wegens overtredingen verbod op kinderarbeid. I.c. wordt geoordeeld dat de boete terecht is opgelegd en er geen aanleiding is voor matiging. Het niet naleven van het verbod van kinderarbeid, waarbij sprake was van een voor een kind gevaarlijke situatie omdat het met contant geld over straat moet, is een ernstige overtreding. De minister heeft daarom terecht op grond van artikel 1, tweede lid, aanhef en onder b, en bijlage 2 van de Beleidsregel direct een boete opgelegd voor de overtredingen en hoefde niet te volstaan met het geven van een waarschuwing, en heeft de boete gezien die ernst ook terecht met factor 1,5 vermenigvuldigd. De Afdeling hoeft in deze zaak geen oordeel te geven over de vraag of het boetestelsel zich laat rijmen met de eisen die in de rechtspraak zijn gesteld aan Wav-boetes. In deze zaak zou de Afdeling namelijk sowieso bij de hoogste verwijtbaarheidscategorie uitkomen. Verwijzing naar ABRS 16-10- 2024, ECLI:NL:RVS:2024:4173, onder 8, en 01-04-2026, ECLI:NL:RVS:2026:1808, onder 7 tot en met 7.4. De rechtbank heeft verder terecht relevant geacht dat de minister altijd nog aan de hand van de omstandigheden waaronder de overtreding is gepleegd moet beoordelen of de hoogte van de boete voldoende is afgestemd op de ernst van de overtreding en de verwijtbaarheid van de overtreder. Een verminderde mate van verwijtbaarheid kan dan dus aanleiding geven om de boete te matigen. Appellant heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij uit eigen beweging, zo snel mogelijk, adequate maatregelen heeft genomen om nieuwe overtredingen te voorkomen.

Naar inhoudsopgave

Omgevingsrecht

Omgevingswet

JnB 2026, 1105
Voorzieningenrechter ABRS, 11-11-2026, ECLI:NL:RVS:2026:6519 (niet gepubliceerd op rechtspraak.nl)
college van burgemeester en wethouders van Harderwijk.
Omgevingswet (Ow) 1.1 Bijlage, 5.1 lid 1 aanhef en onder a
Besluit kwaliteit leefomgeving (Bkl) 8.0a lid 2
OMGEVINGSWET. OMGEVINGSVERGUNNING. BOPA. ETFAL. Verlenen omgevingsvergunning bouw twee nieuwe woningen en verkleinen bestaande woning op hetzelfde perceel. I.c. is geen aanleiding voor het oordeel dat het college zich niet op het standpunt heeft kunnen stellen dat er hier sprake is van een evenwichtige toedeling van functies aan locaties. VOORSCHRIFTEN. De voorschriften bij de omgevingsvergunning zijn duidelijk genoeg om te kunnen worden gehandhaafd. Partijen zullen geen paardenhouderij mogen hebben als zij tegelijkertijd ook twee extra woningen op het perceel (laten) gebruiken. Doen zij dat wel, dan kan het college handhavend optreden. De voorzieningenrechter ziet in de voorschriften geen nadere beperking aan het hobbymatig houden van paarden op het noordwestelijk deel van het perceel en ziet in wat appellanten hebben aangevoerd ook geen aanleiding voor het oordeel dat een dergelijke beperking wel had moeten worden opgelegd.

JnB 2026, 1106
Rechtbank Gelderland, 06-11-2026, ECLI:NL:RBGEL:2026:8511
college van burgemeester en wethouders van de gemeente Maasdriel.
Omgevingswet 5.1 lid 1 aanhef en onder a
Omgevingsplan gemeente Maasdriel 22.26
OMGEVINGSWET. HANDHAVING. LASTEN ONDER DWANGSOM. OVERTREDING. BOUWWERKEN. INSTANDHOUDING. Lasten onder dwangsom vanwege overtredingen van artikel 5.1, eerste lid, aanhef en onder a, van de Omgevingswet in samenhang met artikel 22.26 van het Omgevingsplan gemeente Maasdriel. Eiser betoogt dat de bouwwerken door de vorige eigenaar zijn gerealiseerd. Anders dan de voorzieningenrechter is de rechtbank van oordeel dat artikel 5.1, eerste lid, aanhef en onder a, van de Omgevingswet wel aan het besluit ten grondslag kan worden gelegd. Uit dit artikel volgt dat het verboden is om zonder omgevingsvergunning voor een omgevingsplanactiviteit activiteiten te verrichten. Het college heeft dit artikel in samenhang met artikel 22.26 van het omgevingsplan aan het besluit ten grondslag gelegd. Uit artikel 22.26 van het omgevingsplan volgt dat het verboden is zonder omgevingsvergunning een bouwactiviteit te verrichten en het te bouwen bouwwerk in stand te houden en te gebruiken.

JnB 2026, 1107
Voorzieningenrechter Rechtbank Midden-Nederland, 21-09-2026, ECLI:NL:RBMNE:2026:7915
college van burgemeester en wethouders van de gemeente Amersfoort, verweerder.
Omgevingswet
Besluit bouwwerken leefomgeving (Bbl) 7.4
OMGEVINGSWET. OMGEVINGSVERGUNNING. BBL. SPECIFIEKE ZORGPLICHT. OMVANG GEDING. Verlenen omgevingsvergunning bouwen bedrijfsgebouw. De omvang van het geding waarover de voorzieningenrechter kan oordelen, wordt (onder meer) gevormd door het bestreden besluit. Volgens verzoekster kan dit besluit geen stand houden, omdat het in strijd is met de specifieke zorgplicht uit artikel 7.4 van het Bbl. De regels uit hoofdstuk 7 van het Bbl, waaronder de specifieke zorgplicht, maken evenwel geen deel uit van de beoordelingsregels die het college bij het beoordelen van de aanvraag om omgevingsvergunning voor de bouwactiviteit kan betrekken. De regels uit Hoofdstuk 7 zijn rechtstreeks werkend en zien op de uitvoering van bouw- en sloopwerkzaamheden. De specifieke zorgplicht is (en kan) dus niet aan de bestreden omgevingsvergunning ten grondslag (zijn) gelegd, zodat de voorzieningenrechter op grondslag daarvan ook geen voorziening kan treffen.

JnB 2026, 1108
MK Rechtbank Oost-Brabant, 03-11-2026, ECLI:NL:RBOBR:2026:7612
college van gedeputeerde staten van Noord-Brabant.
Omgevingswet (Ow) 5.1 lid 2 onder b, 5.13, 18.2
Invoeringswet Omgevingswet (InvwOw) 4.13 lid 1
Omgevingsbesluit (Ob) 4.16
Besluit activiteiten leefomgeving (Bal) 3.78, 3.79 lid 1
OMGEVINGSWET. MBA. BEVOEGDHEID. Last onder dwangsom. IPPC-installatie. I.c. wordt geoordeeld dat GS zich terecht het bevoegd gezag heeft geacht voor het opleggen van de last onder dwangsom. Aan alle vereisten van artikel 4.16 Ob is voldaan. EVENREDIGHEID. Geoordeeld wordt dat geen sprake is van bijzondere omstandigheden die maken dat van handhavend optreden had moeten worden afgezien.
Besluit waarbij GS aan eiseres een last onder dwangsom opgelegd. […]
3.1. […] De last onder dwangsom betreft milieubelastende activiteiten op [naam 1] , waardoor volgens eiseres niet GS, maar het college van burgemeester en wethouders van de gemeente Vught het bevoegd gezag is. […]
3.2. Voor de milieubelastende activiteiten op [naam 2] staat tussen partijen vast dat sprake is van een IPPC-installatie zoals aangewezen in artikel 3.78 van het Bal, waarvoor GS bevoegd gezag is.
3.3. Het tweede lid van artikel 3.78 Bal bepaalt dat de aanwijzing ook andere milieubelastende activiteiten omvat die worden verricht op dezelfde locatie die dat exploiteren functioneel ondersteunen. De milieubelastende activiteiten die op [naam 1] plaatsvinden voldoen volgens eiseres niet aan dit criterium. Zij wijst daarbij op de wetsgeschiedenis. In de Nota van toelichting bij het Bal staat: […]. [naam 2] en [naam 1] kunnen volgens eiseres echter onafhankelijk van elkaar voortbestaan en hebben elkaars ondersteuning niet per se nodig. Het gegeven dat voor beide locaties oorspronkelijk één (revisie)vergunning is verleend maakt dat niet anders. Eiseres deelt niet de opvatting dat alleen sprake kan zijn van verschillende locaties met verschillende milieubelastende

activiteiten als daarvoor door eiseres een verzoek tot splitsing zou worden ingediend bij het bevoegd gezag. […]
3.5. De rechtbank overweegt als volgt. Niet ter discussie staat dat op grond van artikel 4.13, eerste lid van de InvwOw een verleende omgevingsvergunning onder oud recht (voor 1 januari 2024) geldt als een omgevingsvergunning onder de Ow voor de vergunningplichtige milieubelastende activiteiten van het bedrijf van eiseres. Evenmin staat ter discussie dat voorschrift 1.4.1 van de vergunning van 27 november 2009 geldt voor de opslag van het kunstgrasafval, zowel op [naam 2] als op [naam 1] .
3.6. Het handhavingstraject is na 1 januari 2024 en aldus na invoering van de Ow begonnen. Daarom moet de toedeling van de bestuursrechtelijke handhavingstaak worden vastgesteld aan de hand van de relevante bepalingen van de Ow.
3.7. In artikel 18.2, tweede lid, van de Ow is bepaald dat als sprake is van een activiteit waarvoor een omgevingsvergunning is vereist, de bestuursrechtelijke handhavingstaak bij het op grond van paragraaf 5.1.2 van de Ow voor die omgevingsvergunning bevoegd gezag berust.
3.8. In paragraaf 5.1.2. van de Ow is onder meer en voor zover in dit geval relevant artikel 5.13 Ow opgenomen. In artikel 5.13 staat onder meer dat bij algemene maatregel van bestuur, zijnde in dit geval het Omgevingsbesluit (Ob), gevallen kunnen worden aangewezen waarin GS beslist op elke aanvraag om een omgevingsvergunning die betrekking heeft op een locatie waarvoor een door GS eerder verleende omgevingsvergunning geldt.
3.9. Artikel 4.16 van het Ob bepaalt vervolgens dat GS op elke enkel- of meervoudige aanvraag om een omgevingsvergunning beslist die betrekking heeft op een of meer activiteiten als bedoeld in artikel 5.1 of 5.4 van de wet als:
a. die activiteiten geen wateractiviteiten zijn;
b. die activiteiten worden verricht op dezelfde locatie als een milieubelastende activiteit als bedoeld in artikel 3.51, eerste lid, 3.55, eerste lid, 3.58, eerste lid, 3.61, eerste lid, 3.64, eerste lid, 3.67, eerste lid, 3.70, eerste lid, 3.73, eerste lid, 3.76, eerste lid, 3.79, eerste lid, 3.82, eerste lid, 3.85, eerste lid, 3.88, eerste lid, of 3.91, eerste lid, van het Besluit activiteiten leefomgeving; en
c. voor de milieubelastende activiteit, bedoeld onder b, een door gedeputeerde staten eerder verleende omgevingsvergunning geldt.
3.10. In dit geval staat niet ter discussie dat op [naam 1] milieubelastende activiteiten als bedoeld in artikel 5.1 lid 2 onder b Ow worden uitgevoerd, welke in het Bal zijn aangewezen als vergunningplichtige activiteiten en dat de overtreding ziet op een van die activiteiten. Vast staat dat geen sprake is van wateractiviteiten.
Over de vraag of de activiteiten hier worden verricht op dezelfde locatie als de milieubelastende activiteit als bedoeld in (in dit geval) artikel 3.79, eerste lid, van het Bal, is wel discussie tussen partijen. De rechtbank overweegt ten aanzien daarvan als volgt. Bij de aanvraag van de oorspronkelijke vergunning verstrekt de aanvrager gegevens over de locatie van de activiteit. Op grond van deze door de initiatiefnemer aangeleverde informatie bepaalt het bevoegd gezag de begrenzing van de locatie waarop de vergunningplicht geldt. Deze wordt in de omgevingsvergunning vastgelegd. In de onder oud recht verleende omgevingsvergunning is het gehele bedrijf ([naam 2] én [naam 1]) aangemerkt als één inrichting en aldus zijn [naam 2] en [naam 1] aangemerkt als onderdeel van die inrichting. Daarmee heeft GS naar het oordeel van de rechtbank het gehele bedrijf, dus [naam 2] en [naam 1] gezamenlijk aangemerkt als één locatie, zoals aangevraagd. Aan het vereiste onder b van artikel 4.16 van het Ob is dus ook voldaan omdat op diezelfde locatie een milieubelastende activiteit als bedoeld in artikel 3.79, eerste lid, van het Bal wordt verricht. Dat bij

een nieuwe vergunningsaanvraag onder de Ow en het Bal mogelijk een andere begrenzing van de activiteiten zal worden aangevraagd en vastgesteld dan in de vigerende vergunning onder oud recht het geval is, doet naar het oordeel van de rechtbank niet ter zake bij de vraag die hier moet worden beantwoord, te weten de vraag aan wie de handhavingstaak op basis van de huidige uitgangspunten moet worden toebedeeld. Daarbij moet er op basis van de vigerende vergunning vanuit worden gegaan dat sprake is van één locatie. Ook staat vast dat GS voor een van de milieubelastende activiteiten onder b een eerder verleende omgevingsvergunning geldt, te weten een milieubelastende activiteit als bedoeld in artikel 3.79, eerste lid, van het Bal. Dat die vergunning onder oud recht is verleend, is voor de toepassing van dit artikel niet relevant. Aan alle vereisten van artikel 4.16 Ob is dus voldaan.
Op grond van het voorgaande komt de rechtbank tot de conclusie dat de handhavingstaak in dit geval voor zowel de activiteiten op [naam 2] , als op [naam 1] berust bij GS. GS heeft zich dus terecht het bevoegd gezag geacht voor het opleggen van de last onder dwangsom. [..]
Evenredigheid/ bijzondere omstandigheden […]
3.15. Met GS is de rechtbank van oordeel dat geen sprake is van bijzondere omstandigheden die maken dat van handhavend optreden had moeten worden afgezien. Van concreet zicht op legalisatie is geen sprake. Het algemene milieubelang, met name het voorkomen van (nieuwe) broeibranden, is helder en wordt benadrukt door de reeds voorgevallen broeibrand. Dat eiseres een deel van het kunstgrasafval op den duur gescheiden en (deels) gecompartimenteerd heeft opgeslagen maakt niet dat er geen overtreding (meer) is van het voorschrift. Eiseres heeft voorts zelf de keuze gemaakt om het kunstgrasafval op te slaan, wetende van het geldende voorschrift voor de maximale opslagduur. Dat zij de gemeente uit de brand heeft willen helpen, maakt niet dat handhaving bij het overschrijden van de opslagtermijn dan in juridische zin een bijzondere omstandigheid oplevert die maakt dat handhaven onevenredig is. Eiseres heeft vervolgens ook zelf de keuze gemaakt te trachten het kunstgrasafval af te voeren naar bepaalde verwerkers en dat is haar niet tijdig gelukt, maar daaruit volgt niet dat het onmogelijk was voor eiseres om het kunstgras binnen de door het voorschrift gestelde termijn van drie jaar te verwijderen van de locatie. Dat het afvoeren geld heeft gekost valt onder het ondernemersrisico van eiseres. Van schending van algemene beginselen van behoorlijk bestuur blijkt uit het betoog van eiseres evenmin.
Dit betoog slaagt niet. […]

Overige jurisprudentie Omgevingswet MBA:
- MK Rechtbank Noord-Holland, 04-11-2026, ECLI:NL:RBNHO:2026:14465.

JnB 2026, 1109
Rechtbank Limburg, 03-11-2026, ECLI:NL:RBLIM:2026:11958
minister van Infrastructuur en Waterstaat.
Omgevingswet
Besluit kwaliteit leefomgeving 8.84 lid 1
OMGEVINGSWET. BEPERKINGENGEBIEDACTIVITEIT. BELANGHEBBENDE. Verlening omgevingsvergunning beperkingengebiedactiviteit. I.c. wordt geoordeeld dat eiser niet als belanghebbende kan worden aangemerkt. Aan vergunninghoudster is een omgevingsvergunning verleend voor een beperkingengebiedactiviteit en niet voor de daadwerkelijke bouw van de uitkijktoren. Geoordeeld wordt dat eiser geen rechtstreeks belang heeft bij de verleende omgevingsvergunning. De betekenis van de verleende

omgevingsvergunning is gelegen in de waterstaatkundige kwaliteit van het betreffende beperkingengebied. De uiterlijke verschijningsvorm van de uitkijktoren is voor de waterstaatkundige beoordeling niet relevant. Het gaat om het volume dat een bouwwerk in beslag neemt voor zover dat invloed kan hebben op de waterstaatkundige kwaliteit. Eiser is niet woonachtig in het beperkingengebied en zal daardoor geen wateroverlast kunnen ondervinden. Het is niet doorslaggevend of eiser zicht heeft op de nog te realiseren uitkijktoren. Van een rechtstreeks belang is dus geen sprake. Ten overvloede wordt overwogen dat er ook geen sprake is van een persoonlijk belang.

Naar inhoudsopgave

Wabo

JnB 2026, 1110
ABRS, 11-11-2026, ECLI:NL:RVS:2026:6650
college van burgemeester en wethouders van Lopik.
Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder c
WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. STRIJDIG GEBRUIK. GOEDE RUIMTELIJKE ORDENING. GELUID. Verlenen omgevingsvergunning aanleg nieuwe toegangsweg. I.c. wordt geoordeeld dat de uitweg zoals die is vergund in strijd is met een goede ruimtelijke ordening. Niet in geschil is dat het afvoeren van kuikens in de nacht over de nieuwe toegangsweg vanwege de geluidshinder die dat veroorzaakt alleen in overeenstemming is met een goede ruimtelijke ordening als dat maximaal 12 keer per jaar plaatsvindt. De rechtbank is er onder 15 van haar uitspraak van uitgegaan dat maximaal 8 nachten per jaar kuikens worden afgevoerd. Maar in de aanvraag is het aantal nachten niet duidelijk tot 8 of 12 beperkt en ook de verleende omgevingsvergunning bevat zo'n beperking niet. Dit betekent dat de omgevingsvergunning voor de nieuwe toegangsweg het toelaat om vaker dan 12 keer per jaar kuikens in de nacht af te voeren. Op de zitting heeft het college gesteld dat op grond van de omgevingsvergunning voor de pluimveehouderij, zoals bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder e, van de Wabo, handhavend kan worden opgetreden als meer dan 12 keer per jaar kuikens in de nacht worden afgevoerd. Maar die stelling, wat daar ook van zij, doet er niet aan af dat de omgevingsvergunning voor de nieuwe toegangsweg het toelaat om die vaker dan 12 keer per jaar te gebruiken om kuikens in de nacht af te voeren.

JnB 2026, 1111
MK ABRS, 11-11-2026, ECLI:NL:RVS:2026:6375
minister van Economische Zaken en Klimaat (nu: de staatssecretaris).
Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.4 lid 3
Besluit omgevingsrecht (Bor) 3.3 lid 4
WABO. MIJNBOUW. BEVOEGDHEID. Verlening omgevingsvergunning uitbreiden en renoveren winningslocatie WHC-1. I.c. is terecht geoordeeld dat de staatssecretaris bevoegd was om op de aanvraag te beslissen. Voorop wordt gesteld dat de aanvraag om omgevingsvergunning betrekking heeft op een inrichting die in hoofdzaak een mijnbouwwerk is. Mijnbouw is namelijk de hoofdactiviteit binnen de inrichting. De door Stichting Stop Zoutwinning en appellant sub 2 genoemde uitspraak van de ABRS van 22-07-2020

(ECLI:NL:RVS:2020:1765) is niet relevant. De aanvraag die daarin aan de orde was, ging over het ontwikkelen van een locatie om een exploratieboring uit te voeren om de mogelijke aanwezigheid van gas vast te stellen. Dit is niet vergelijkbaar met de doorlopende mijnbouwactiviteiten in de inrichting WHC-1/2. Met de aanwijzing in artikel 3.3, vierde lid, van het Bor zijn aanvragen die betrekking hebben op een inrichting die in hoofdzaak een mijnbouwwerk is, aangemerkt als project van nationaal belang. Dat in de Structuurvisie Ondergrond - een ruimtelijk beleidsdocument - staat dat zoutwinning niet van nationaal belang is, doet daaraan niet af.

JnB 2026, 1112
MK Rechtbank Noord-Nederland, 23-10-2026, ECLI:NL:RBNNE:2026:4730
college van burgemeester en wethouders van De Fryske Marren.
Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder e
Wet milieubeheer 1.1 lid 1
WABO(-milieu). AFVALSTOF. Afwijzing handhavingsverzoek zonder vergunning opslaan en composteren van groenafval op verschillende locaties. I.c. wordt geoordeeld dat bermgras als afvalstof heeft te gelden. Het bermmaaisel is aan te merken als een last waarvan de gemeente zich moet ontdoen. Het college heeft dat niet onderkend. Daarmee heeft het college onvoldoende deugdelijk gemotiveerd dat geen sprake is van een overtreding. Het college heeft daarom op onjuiste gronden afgezien van handhaving op de genoemde percelen.
Besluit waarbij het college het verzoek heeft afgewezen om handhavend op te treden tegen het zonder vergunning opslaan en composteren van groenafval op verschillende locaties […]. […]
Toetsingskader
6. De rechtbank stelt vast dat in deze zaak de discussie zich toespitst op de vraag of er sprake is van verwerking van een afvalstof. De rechtbank zal eerst ingaan op het toetsingskader dat geldt voor de beantwoording van deze vraag.
6.1. De rechtbank overweegt dat in artikel 1.1, eerste lid, van de Wet milieubeheer (Wm) is gedefinieerd wat een afvalstof is: alle stoffen, mengsels of voorwerpen, waarvan de houder zich ontdoet, voornemens is zich te ontdoen of zich moet ontdoen.
6.2. Uit vaste rechtspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (de Afdeling) volgt dat het begrip afvalstof, als bedoeld in artikel 1.1, eerste lid, van de Wm, moet worden uitgelegd met inachtneming van de door het Hof van Justitie van de Europese Unie (het Hof) over dit begrip gevormde jurisprudentie.3 […]
6.3. De rechtbank stelt vast dat het college en de coöperatie bij de beantwoording van de vraag of sprake is van een afvalstof in het bijzonder betekenis hebben toegekend aan de Leidraad en LAP3. […]
Is bermmaaisel een afvalstof?
7. De rechtbank overweegt dat uit vaste jurisprudentie volgt dat de vraag of iets een afvalstof is, moet beantwoord met inachtneming van alle omstandigheden van het geval.9
8. De rechtbank stelt vast dat de coöperatie een werkwijze heeft ontwikkeld voor het composteren van het bermmaaisel. De werkwijze ziet er als volgt uit: […]
8.1. De rechtbank overweegt dat uit vaste jurisprudentie volgt dat bij de beantwoording van de vraag of iets als afvalstof kwalificeert, vooral het gedrag van de houder in relatie tot de betekenis van de woorden ‘zich ontdoen van’, relevant is.10

8.2. Naar het oordeel van de rechtbank is het bermmaaisel aan te merken als een last waarvan de gemeente zich moet ontdoen, zodat sprake is van een afvalstof. De rechtbank acht daarvoor van belang dat het in dit geval gaat om materiaal dat vrijkomt bij beheer- en onderhoudswerkzaamheden en dat het niet gaat om materiaal dat met een bijzonder doel wordt geproduceerd. De gemeente betaalt vervolgens de coöperatie om het bermmaaisel aan te nemen en te (laten) composteren. Dit was de werkwijze ten tijde van het bestreden besluit, maar ook nog ten tijde van de zitting bij de rechtbank. De omstandigheid dat het bermmaaisel overblijft na beheer en onderhoud en de gemeente de coöperatie betaalt voor de inname, is naar het oordeel van de rechtbank een sterke aanwijzing dat het maaisel voor de gemeente een last is, waar het zich van ontdoet. Dat is naar het oordeel van de rechtbank bovendien in lijn met de maatschappelijke opvatting die onder meer blijkt uit de regelgeving over (composteren) van groenafval. Zo wordt in de Kra en de Wm biologisch afbreekbaar tuin- en plantsoenafval 'bio-afval' genoemd en wordt compostering in de Kra specifiek genoemd als 'nuttige toepassing' van een afvalstof.11 De rechtbank is van oordeel dat in dit geval daarvan ook sprake is zodat het bermmaaisel een last is waarvan de gemeente zich ontdoet. Naar het oordeel van de rechtbank is dus sprake van een afvalstof.
8.3. Het college en de coöperatie stellen in de kern dat sprake is van 'voortgezet gebruik' en dat de gemeente zich om die reden niet ontdoet van het bermmaaisel. De rechtbank stelt vast dat 'voortgezet gebruik' geen begrip is dat is opgenomen in de wet en is ook geen begrip dat door het Hof of de Afdeling wordt gehanteerd bij de uitleg van de vraag of een stof een afvalstof is. Uit de jurisprudentie blijkt wel dat een stof niet als afvalstof heeft te gelden, als het wordt 'hergebruikt'. Er is sprake van hergebruik, als de stof zonder voorafgaande bewerking zeker en op een vergelijkbare wijze worden hergebruikt.12 Uit de hiervoor onder 8 beschreven werkwijze volgt dat het bermmaaisel dat hier wordt gebruikt, vooraf wordt geselecteerd. Ook wordt het maaisel gemengd met een koolstofhoudend materiaal voordat het naar een lid van de coöperatie wordt gebracht. Dit zijn naar het oordeel van de rechtbank voorafgaande bewerkingen. Bovendien is het composteren op zichzelf ook een bewerking van het bermmaaisel. Het bermmaaisel wordt, met een bepaalde toevoeging, omgezet in compost. Vervolgens wordt het compost gebruikt. Dat is niet aan te merken als hergebruik op een vergelijkbare wijze als het bermmaaisel. Er is dan ook naar het oordeel geen sprake van hergebruik van dezelfde stof, zoals bedoeld in de rechtspraak van de Afdeling.
8.4. Indien en voor zover toch aan het begrip 'voortgezet gebruik' uit LAP3 en de Leidraad zou moeten worden getoetst, is de rechtbank ook in dat geval van oordeel dat op basis daarvan niet kan worden geconcludeerd dat bermmaaisel geen afvalstof is. In de Leidraad worden de volgende cumulatieve toetsingsgronden genoemd:
- het gebruik van het materiaal moet zeker zijn;
- het gebruik van het materiaal moet rechtmatig zijn; en
- het gebruik van het materiaal moet voldoende hoogwaardig zijn.
Hierbij wordt in het kader van 'voortgezet gebruik' telkens gesproken over "het materiaal".
8.4.1. De rechtbank maakt daaruit op dat 'voortgezet gebruik' aan de orde kan zijn als telkens hetzelfde materiaal wordt gebruikt/toegepast. Dat is ook in lijn met hetgeen hiervoor onder 8.2. is overwogen. Daarvan is hier naar het oordeel van de rechtbank geen sprake. Aan het begin van de keten is het materiaal 'bermmaaisel', aan het einde is het materiaal 'compost'. Ook ziet de rechtbank geen grond voor het oordeel dat het gebruik van maaisel dat overblijft na onderhoud of werkzaamheden aan bermen om de enkele reden dat deze wordt gebruikt in een composteringsproces niet langer aan te merken is als een afvalstof. Dat dit bermmaaisel mogelijk zonder milieurisico kan worden ingezet voor een nieuwe toepassing, wat daar verder van zij, maakt

dat niet anders. Daarbij betrekt de rechtbank dat composteren nu juist algemeen wordt aangemerkt als nuttige toepassing van (groen)afval. De rechtbank ziet geen aanknopingspunt om dit in dit geval anders te zien. Wat partijen overigens nog hebben aangevoerd over de hiervoor genoemde toetsingsgronden, doet daar niet aan af. Dat laat overigens onverlet dat het bermmaaisel na het composteren (onder voorwaarden) het karakter van afvalstof kan verliezen, maar dat is niet de situatie die in deze zaak ter beoordeling voorligt.
9. De rechtbank is op grond van bovenstaande overwegingen van oordeel dat bermgras als afvalstof heeft te gelden. Naar het oordeel van de rechtbank is het bermmaaisel aan te merken als een last waarvan de gemeente zich moet ontdoen. Het college heeft dat niet onderkend. Daarmee heeft het college onvoldoende deugdelijk gemotiveerd dat geen sprake is van een overtreding. Het college heeft daarom op onjuiste gronden afgezien van handhaving op de genoemde percelen. […]

Zie ook de uitspraken van deze rechtbank van dezelfde datum inzake nrs. ECLI:NL:RBNNE:2026:4731, ECLI:NL:RBNNE:2026:4732 en ECLI:NL:RBNNE:2026:4733.

Overige jurisprudentie Wabo-milieu:
- Rechtbank Noord-Holland, 04-11-2026, ECLI:NL:RBNHO:2026:14964.

Naar inhoudsopgave

Natuurbescherming

JnB 2026, 1113
MK ABRS, 11-11-2026, ECLI:NL:RVS:2026:6652
college van gedeputeerde staten van Utrecht.
Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7
NATUURBESCHERMING. NATUURVERGUNNING. POSITIEVE WEIGERING. Bij nader besluit van 26 juni 2025 heeft het college naar aanleiding van de 18 december-uitspraak alsnog, na een eerdere positieve weigering, natuurvergunning verleend voor wijziging van een veehouderij. ONTVANKELIJKHEID. I.c. wordt geoordeeld dat het beroep van MOB en Vereniging Leefmilieu ontvankelijk is. Dat zij geen rechtsmiddel hebben aangewend tegen de uitspraak van de rechtbank en het besluit van 9 september 2021, betekent niet dat zij geen beroep kunnen instellen tegen het besluit van 26 juni 2025 of geen belang meer hebben bij een beoordeling daarvan. Hierbij wordt in aanmerking genomen dat dit besluit berust op een nieuwe beoordeling van de gevolgen van het aangevraagde project, die ertoe heeft geleid dat, anders dan met het besluit van 9 september 2021 waarbij de natuurvergunning is geweigerd, een natuurvergunning is verleend. ADDITIONALITEITSVEREISTE. I.c. heeft het college ontoereikend gemotiveerd dat aan het additionaliteitsvereiste is voldaan. VERGUNNINGVOORSCHRIFT. Het college kon zich op het standpunt stellen dat de emissies van het vergunde project voldoende zijn begrensd door de omschrijving daarvan in de aanvraag. MOB en Vereniging Leefmilieu hebben niet onderbouwd dat de emissies van de aangevraagde stalsystemen niet met de vereiste zekerheid kunnen worden vastgesteld. Alleen al daarom bestaat geen aanleiding voor het oordeel dat het college ten onrechte geen voorschrift over de maximaal toegestane emissie vanwege het project in de natuurvergunning heeft opgenomen.

Naar inhoudsopgave

Wro

JnB 2026, 1114
ABRS, 11-11-2026, ECLI:NL:RVS:2026:6651
raad van de gemeente Bronckhorst, verweerder.
bestemmingsplan "Landelijk gebied; Veegplan 2023-1"
bestemmingsplan "Landelijk gebied Bronckhorst"
bestemmingsplan "Buitengebied 1984"
WRO. BESTEMMINGSPLAN. VASTSTELLING. OVERGANGSRECHT. Vaststelling bestemmingsplan "Landelijk gebied; Veegplan 2023-1". Appellant betoogt dat de stacaravan en het recreatieve gebruik daarvan worden beschermd door het overgangsrecht van het bestemmingsplan "Buitengebied 1984". I.c. wordt geoordeeld dat appellant met succes een beroep kan doen op het gebruiksovergangsrecht van het bestemmingsplan "Buitengebied 1984". Voor zover appellant een beroep doet op het bouwovergangsrecht, overweegt de Afdeling dat dit voor de beoordeling van het veegplan geen wezenlijk verschil maakt. Het is vaste jurisprudentie van de Afdeling dat bouwovergangsrecht niet legaliseert. Verwijzing naar ABRS, 25-03-2026, ECLI:NL:RVS:2026:1723, onder 8.3. De raad heeft niet deugdelijk onderbouwd waarom het gebruik van de stacaravan onder persoonsgebonden overgangsrecht is gebracht en het besluit is op dit punt niet met de vereiste zorgvuldigheid genomen. Gegrond beroep. Voor het perceel herleeft het hiervoor geldende bestemmingsplan "Landelijk gebied Bronckhorst" uit 2017 op grond waarvan de enkelbestemming "Bos" geldt. Het recreatieve gebruik van de stacaravan is daarbij nog steeds legaal, omdat dit onafgebroken gebruik sinds 1984 wordt beschermd door het algemene gebruiksovergangsrecht. De raad moet bij een toekomstige wijziging van het omgevingsplan rekening houden met dit bestaande, legale gebruik.

Naar inhoudsopgave

Ambtenarenrecht

JnB 2026, 1115
MK CRvB, 29-10-2026, ECLI:NL:CRVB:2026:1432
korpschef van Politie.
Besluit algemene rechtspositie politie (Barp) 77 lid 1 aanhef en onder a
AMBTENARENRECHT. POLITIE. PLICHTSVERZUIM. INTEGRALE BEROEPSVAARDIGHEDENTRAINING (IBT). Er is geen grond voor het oordeel dat de korpschef de uitkomst van het onderzoeksrapport van de Afdeling Veiligheid, Integriteit en Klachten (VIK) niet aan zijn besluitvorming ten grondslag heeft mogen leggen. De korpschef heeft de verweten gedraging terecht aangemerkt als plichtsverzuim. Appellant, die de rol van verdachte had, nam de rol van aanhoudende agent over door een controletechniek toe te passen. Door op deze manier invulling te geven aan zijn rol van verdachte is appellant bij zijn verzet verder gegaan dan volgens de instructies van de IBTdocent was toegestaan en heeft hij iets gedaan wat hij had moeten nalaten. Aangevallen uitspraak bevestigd.

JnB 2026, 1116
MK CRvB, 29-10-2026, ECLI:NL:CRVB:2026:1431
korpschef van Politie.
AMBTENARENRECHT. POLITIE. ONTSLAG WEGENS ZIEKTE (PTSS). VERKOOP WONING. SCHADEVERGOEDING. GEEN OORZAKELIJK VERBAND TUSSEN HET ONTSLAG IN 2004 EN DE VERKOOP VAN DE WONING IN 2009.
De door appellant overgelegde stukken geven een onvolledig beeld van zijn vermogenspositie in de betrokken periode. Daarbij komt dat de woning ten tijde van het ontslag en ook ná het ontslag niet bewoond is door appellant, maar wel voor een bepaalde periode verhuurd is, zoals ter zitting verklaard door appellant. Appellant heeft ook verklaard dat hij in 2007 is gaan samenwonen met zijn partner in een andere woning; toen was er kennelijk geen (financiële) noodzaak om de woning te verkopen. Gebleken is verder dat appellant na zijn ontslag bij de politie een baan heeft aanvaard bij een bedrijf, dat appellant dit bedrijf later met andere personen heeft overgenomen, en dat de overname van het bedrijf tot een financieel debacle heeft geleid met forse schulden tot gevolg. De gestelde (toekomstige) vermogensschade in verband met de verkoop van de woning ligt, ook gezien het tijdsverloop, in de keten van causale gebeurtenissen te ver af van de zorgplichtschending, zodat deze gevolgschade niet kan worden toegerekend aan de korpschef. Aangevallen uitspraak bevestigd.

Naar inhoudsopgave

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB 2026, 1117
CRvB, 28-10-2026, ECLI:NL:CRVB:2026:1445
Raad van bestuur van het Uwv.
Ziektewet (ZW)
ZIEKTEWET. Nu het Uwv geen arbeidskundige onderbouwing heeft gegeven voor het eigen werk van appellante waar het bij de beoordeling van is uitgegaan, is in het licht van de uitdrukkelijke en gemotiveerde betwisting daarvan door appellante, niet aannemelijk geworden dat appellante per 26 mei 2023 weer arbeidsgeschikt was voor haar eigen werk. Het besluit, waarbij de ZW-uitkering van appellante is beëindigd, wordt herroepen. Daarmee wordt de ZW-uitkering van appellante per 26 mei 2023 voortgezet. Aangevallen uitspraak vernietigd

Naar inhoudsopgave

Volksverzekeringen

JnB 2026, 1118
MK CRvB, 22-10-2026, ECLI:NL:CRVB:2026:1384
minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid.
Algemene Ouderdomswet (AOW)
Tijdelijk besluit eenmalig bedrag ouderen van Surinaamse herkomst (TBSH) 3 aanhef en onder a Toescheidingsovereenkomst inzake nationaliteiten tussen het Koninkrijk der Nederlanden en de Republiek Suriname (Toescheidingsovereenkomst)
AOW. TBSH. PEILDATUM 25 NOVEMBER 1975. ONVOLDOENDE MIDDELEN. TERUGHOUDENDE TOETS. De TBSH-aanvraag van betrokkene is terecht afgewezen. Het bestreden besluit is in het geval van betrokkene niet onredelijk bezwarend.
4.3. De Raad heeft in zijn uitspraken van 21 mei 2026 geoordeeld dat bij de toepassing van artikel 3, aanhef en onder a van het TBSH wordt getoetst of de betrokkene, ten eerste, uiterlijk op 25 november 1975 in Nederland is gaan wonen, en ten tweede, op 25 november 1975 niet in Suriname woonde of verbleef. Verder heeft de Raad geoordeeld dat artikel 3, onderdeel a van het TBSH, zoals hierboven uitgelegd, in algemene zin de toets aan het evenredigheidsbeginsel doorstaat. Dat ook andere afbakeningen van de doelgroep van het TBSH denkbaar zijn in het licht van de bepalingen van de Toescheidingsovereenkomst maakt dat, gelet op de zeer terughoudende toets die de rechter dient te verrichten, niet anders. Wel rijst de vraag of het bestreden besluit in het geval van appellant niet onredelijk bezwarend uitpakt. Als dat wel zo is mag deze voorwaarde namelijk niet aan appellant worden tegengeworpen.[…]
4.4. Vast staat dat betrokkene op 7 februari 1976 in Nederland is komen wonen en dus niet voldoet aan artikel 3, aanhef en onder a van het TBSH. Dat betrokkene de Nederlandse nationaliteit heeft behouden door zich voor de Surinaamse onafhankelijkheid in FransGuyana te vestigen, zodat hij niet behoorde tot de groep die ingevolge artikel 3 van de Toescheidingsovereenkomst de Surinaamse nationaliteit verkreeg, is niet meer in geschil maar doet hier niet aan af. In hoger beroep is alleen nog in geschil de toets van het bestreden besluit aan het evenredigheidsbeginsel.

4.5. Bij de vraag of een besluit tot afwijzing van de tegemoetkoming op grond van artikel 3, aanhef en onder a van het TBSH in de gegeven omstandigheden voor de betrokkene onredelijk bezwarend is, weegt naar het oordeel van de Raad allereerst mee dat een besluit tot afwijzing van een aanvraag op grond van het TBSH in algemene zin geen belastend besluit is. Er is sprake van het niet-toekennen van een tegemoetkoming. Deze tegemoetkoming is voorts niet een periodieke maar een eenmalige. Daarbij is de tegemoetkoming geregeld in een afzonderlijke en tijdelijke regeling, die niet tot doel heeft een voorziening te bieden voor een van de reguliere sociale zekerheidsrisico's. Voor het toch als onredelijk bezwarend aanmerken van de afwijzing van de tegemoetkoming in een concreet geval is vereist dat betrokkene zich wat betreft de gestelde omstandigheden in een voldoende bijzondere positie bevindt ten opzichte van andere ouderen van Surinaamse herkomst. Bij de toets of artikel 3, aanhef en onder a van het TBSH mag worden tegengeworpen, kan worden betrokken wat de feiten en omstandigheden waren ten tijde van het niet voldoen daaraan; dus rond de komst naar Nederland, de eventuele terugkeer naar Suriname, het eventuele verblijf in Suriname op 25 november 1975 en de periode daarna. De Raad woog in een van zijn uitspraken van 21 mei 20263 mee dat in dat geval de terugkeer vanuit Nederland naar Suriname voor de datum van de onafhankelijkheid en het daaropvolgende verblijf in Suriname weliswaar verband hield met zwaarwegende omstandigheden die buiten de invloedssfeer van betrokkene lagen maar dat na het eindigen van die situatie voor 25 november 1975 het verblijf in Suriname is voortgezet tot na de onafhankelijkheid. In het voetspoor daarvan kan meewegen hoe spoedig na het eindigen van een eventuele situatie van zwaarwegende omstandigheden buiten de invloedssfeer van betrokkene, als dat na 25 november 1975 is, betrokkene naar Nederland is gekomen. Toepassing van bovenstaande in dit geval betekent het volgende.
4.6. Beoordeeld dient te worden of het bestreden besluit in het geval van betrokkene onredelijk bezwarend is. De Raad is met de minister van oordeel dat dat niet het geval is. Betrokkene heeft in essentie aangevoerd dat hij door geldgebrek niet tijdig, tegelijk met zijn echtgenote, naar Nederland kon vertrekken. De omstandigheid dat betrokkene onvoldoende geld had om tijdig naar Nederland te komen is op zich beschouwd onvoldoende omdat deze omstandigheid betrokkene niet voldoende in een bijzondere positie brengt ten opzichte van andere ouderen van Surinaamse herkomst. Gezien het voorgaande en gelet op de overige uitgangspunten genoemd in 4.5 is de Raad, anders dan de rechtbank, van oordeel dat de door betrokkene gemelde omstandigheden onvoldoende bijzonder zijn om tot de conclusie te komen dat het specifiek voor betrokkene onredelijk bewarend is dat de eenmalige tegemoetkoming niet is toegekend. Toepassing van de betreffende voorwaarde pakt in het geval van betrokkene niet nadeliger uit dan door de regelgever is beoogd.

JnB 2026, 1119
MK CRvB, 22-10-2026, ECLI:NL:CRVB:2026:1385
minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid.
Algemene Ouderdomswet (AOW)
Tijdelijk besluit eenmalig bedrag ouderen van Surinaamse herkomst (TBSH) 3 aanhef en onder a Toescheidingsovereenkomst inzake nationaliteiten tussen het Koninkrijk der Nederlanden en de Republiek Suriname (Toescheidingsovereenkomst)
AOW. TBSH. PEILDATUM 25 NOVEMBER 1975. ZWANGERSCHAPSCOMPLICATIES. De TBSH-aanvraag van betrokkene is terecht afgewezen.
5.4. Vast staat dat betrokkene pas op [datum 1] 1976 in Nederland is komen wonen en dus niet voldoet aan artikel 3, aanhef en onder a van het TBSH. […]

5.6. Tussen partijen is niet in geschil dat betrokkene de intentie had om tezamen met haar toenmalige partner in augustus 1975 naar Nederland te vertrekken, maar als gevolg van zwangerschapscomplicaties uiteindelijk niet in staat was om voor of op 25 november 1975 van Suriname naar Nederland te reizen. Dit is een zwaarwegende omstandigheid die buiten de invloedssfeer van betrokkene lag. Deze omstandigheid is gelet op de elementen genoemd in 5.5 echter niet doorslaggevend. Relevant is ook dat betrokkene uiteindelijk pas in oktober 1976 naar Nederland is gekomen en dat deze betrekkelijk lange periode waarin zij nog in Suriname verbleef geen verband hield met haar zwangerschap of met het herstel daarvan, maar – zoals ter zitting besproken – het gevolg was van een gebrek aan geld veroorzaakt door het handelen van haar toenmalige partner. Dat betrokkene zelf geen geld had om eerder naar Nederland te vertrekken is op zich beschouwd onvoldoende omdat deze omstandigheid betrokkene niet in een voldoende bijzondere positie brengt ten opzichte van andere ouderen van Surinaamse herkomst. Alles bijeengenomen is de Raad, anders dan de rechtbank, van oordeel dat de door betrokkene gemelde achtereenvolgende omstandigheden onvoldoende bijzonder zijn om tot de conclusie te komen dat het besluit specifiek voor betrokkene onredelijk bezwarend is. Toepassing van de betreffende voorwaarde pakt in het geval van appellant niet nadeliger uit dan door de regelgever is beoogd.

Zie voorts in dit verband de uitspraak van de Raad van 22 oktober 2026, ECLI:NL:CRVB:2026:1386.

Naar inhoudsopgave

Bestuursrecht overig

Arbeid vreemdelingen

JnB 2026, 1120
MK ABRS, 11-11-2026, ECLI:NL:RVS:2026:6658
minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid, appellant.
Verdrag betreffende de Europese Unie 4 lid 3
Sanctierichtlijn 7
Wet arbeid vreemdelingen (Wav) 2 lid 1, 17b
Besluit uitvoering Wet arbeid vreemdelingen 2022
Beleidsregel preventieve stillegging arbeidswetten, zoals deze luidde tot 9 juli 2026
WAV. WAARSCHUWINGSBESLUIT. Schriftelijke ‘waarschuwing preventieve stillegging van werk’ omdat wederpartij (maaltijdbezorgplatform) meerdere malen het verbod op illegale tewerkstelling als bedoeld in artikel 2, eerste lid, van de Wav heeft overtreden. ONJUISTE INTERPRETATIE BELEIDSREGEL. De minister heeft de evenredigheidsbeoordeling die hij in een waarschuwingsbesluit moet maken ten onrechte uitgelegd als een toets aan het willekeur-criterium. Bij waarschuwingsbesluiten geldt, net als bij stilleggingsbesluiten, bij de toets aan het evenredigheidsbeginsel de maatstaf van de zogeheten Harderwijk-uitspraak van de Afdeling van 2 februari 2022, ECLI:NL:RVS:2022:285. Hoewel de minister terecht aanvoert dat de Afdeling in haar uitspraak van 14 september 2022, ECLI:NL:RVS:2022:2676 niet expliciet heeft overwogen dat de omvang van de stillegging al bij het waarschuwingsbesluit moet vaststaan, heeft de rechtbank terecht overwogen dat de minister zonder een duidelijke

omschrijving van de omvang de gevolgen van de stillegging niet kan afwegen tegen de met het waarschuwingsbesluit te dienen doelen. Daardoor kan de minister niet de evenredigheidsbeoordeling maken die gelet op de Harderwijk-uitspraak vereist is. MOTIVERINGSGEBREK. De minister heeft geen duidelijke inschatting gemaakt van economische gevolgen voor de restaurants. Daarom heeft de minister voor de bezorgers en de restaurants onvoldoende inzichtelijk gemaakt wat voor hen de gevolgen van een eventuele stillegging zullen zijn. De Afdeling ziet wel degelijk mogelijkheden voor de minister om een redelijke inschatting te maken van de economische gevolgen voor derden bij een waarschuwingsbesluit, ook als hij dit moet doen voor een groot bedrijf zoals wederpartij. BEGINSEL VAN LOYALE SAMENWERKING. Het betoog dat de rechtbank in strijd heeft gehandeld met het beginsel van loyale samenwerking als bedoeld in artikel 4, derde lid, van het Verdrag betreffende de Europese Unie, wordt niet gevolgd. Geen aanleiding tot het stellen van prejudiciële vragen.

Naar inhoudsopgave

Open overheid

JnB 2026, 1121
MK ABRS, 11-11-2026, ECLI:NL:RVS:2026:6550
raad van Bestuur van de Nederlandse Organisatie voor toegepast-natuurwetenschappelijk onderzoek (TNO), gevestigd in Den Haag, appellant.
Wet open overheid (Woo) 2.1, 2.2 lid 1, 8.8
TNO-wet 4, 36
WOO. VERZOEK. Afwijzing verzoek om openbaarmaking van de door TNO aangeleverde kennis, onderzoeken en informatie voor de onderbouwing van het stikstofbeleid. Volgens TNO zijn de Wob en de Woo niet van toepassing op de gevraagde informatie, omdat deze ziet op onderzoeksgegevens. TAKEN EN ACTIVITEITEN TNO. I.c. wordt geoordeeld dat in beginsel alle informatie, waaronder ook onderzoeksgegevens, die verband houdt met de publieke taak van TNO, valt onder de werking van de Woo. VERZOCHTE INFORMATIE. I.c. wordt geoordeeld dat de Woo van toepassing is op de door wederpartij verzochte informatie. Met de plaatsing van artikel 36 TNO-wet op de bijlage bij artikel 8 van de Woo is alleen geregeld dat de Woo niet van toepassing is op gegevens over onderzoek dat in opdracht is verricht van anderen dan de rijksoverheid of de lagere overheden, voor zover dit door de opdrachtgever is bedongen. Als sprake is van een onderzoek dat in opdracht is verricht van de rijksoverheid of de lagere overheden, dan is de Woo daarop van toepassing. Deze uitleg wordt ondersteund door de totstandkomingsgeschiedenis van de Woo, waaruit volgt dat de wetgever de uitdrukkelijke keuze heeft gemaakt om het onderzoek dat TNO in opdracht van de overheid verricht, onder de werkingssfeer van de Woo te brengen.

Zie in dit verband ook de uitspraak van dezelfde datum inzake ECLI:NL:RVS:2026:6678.

Naar inhoudsopgave

Toeslagen

JnB 2026, 1122
Rechtbank Rotterdam, 05-11-2026, ECLI:NL:RBROT:2026:15300
Dienst Toeslagen.
Wet hersteloperatie toeslagen (Wht) 2.1 lid 1
TOESLAGEN. HERSTELOPERATIE. COMPENSATIE. BNT. Beroep wegens uitblijven besluit op aanvraag om compensatie. In zijn algemeenheid neemt de rechtbank tot uitgangspunt dat aanvragen en besluiten met betrekking tot dezelfde regeling samenhangend zijn, ook indien die zien op verschillende toeslagjaren. Verwijzing naar Rechtbank Rotterdam, 17-12-2024, ECLI:NL:RBROT:2024:13134. Dit betekent echter niet dat nimmer een beroep wegens niet tijdig beslissen kan worden ingesteld op een aanvraag nadat is beslist over andere toeslagjaren, omdat onverkorte toepassing van dit uitgangspunt kan leiden tot de ontzegging van een rechtsingang. Verwijzing naar Rechtbank Rotterdam, 09-02-2026, ECLI:NL:RBROT:2026:1348 en 16-12- 2025, ECLI:NL:RBROT:2025:14811. De uitspraak waar verweerder naar verwijst, leidt niet tot een ander oordeel. Die uitspraak is namelijk niet door de verzetrechter gevolgd. Verwijzing naar Rechtbank Rotterdam, 09-02-2026, ECLI:NL:RBROT:2026:1348. I.c. moest verweerder uiterlijk 21 januari 2022 beslissen over de jaren 2012 en 2014 tot en met 2019. De rechtbank stelt vast dat ten tijde van de ingebrekestelling van 23 januari 2026 de beslistermijn was verstreken. Sinds de ontvangst van de ingebrekestelling zijn meer dan twee weken voorbijgegaan. Niet gebleken is dat verweerder alsnog heeft beslist op de nog niet beoordeelde toeslagjaren. Het beroep is daarom gegrond.

Naar inhoudsopgave

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB 2026, 1123
MK ABRS, 11-11-2026, ECLI:NL:RVS:2026:6543
minister van Asiel en Migratie.
Vw 2000 28
ASIEL. LANDENBELEID SYRIË. De minister van Asiel en Migratie moet de algemene veiligheidssituatie in Syrië opnieuw beoordelen. Hij heeft na de val van het voormalige regime nieuw landenbeleid gemaakt over de veiligheidssituatie in Syrië, maar hij heeft dat beleid onvoldoende gemotiveerd. De minister had de humanitaire omstandigheden in het land moeten betrekken en de gevolgen van het handelen en nalaten van het voormalige regime tijdens de burgeroorlog moeten meenemen in zijn beoordeling.

Bij deze uitspraak heeft de Afdeling een persbericht ("Minister van Asiel en Migratie moet veiligheidssituatie in Syrië opnieuw beoordelen") uitgebracht.

JnB 2026, 1124
MK ABRS, 12-11-2026, ECLI:NL:RVS:2026:6627
minister van Asiel en Migratie.
Vw 2000 28
ASIEL. Appellant betoogt terecht dat de rechtbank […] niet heeft onderkend dat de minister bij het beoordelen en waarderen van wat appellant heeft verklaard niet inzichtelijk heeft gemaakt hoe hij rekening heeft gehouden met de leeftijd van appellant ten tijde van het overlijden van zijn vader en de daarop volgende gebeurtenissen. Appellant was toen immers 13 jaar. De minister heeft daarom ondeugdelijk gemotiveerd waarom van appellant mocht worden verwacht dat hij andere keuzes zou hebben gemaakt, dan de keuzes die hij heeft gemaakt. In dat verband heeft de minister niet toegelicht waarom het, gelet op zijn leeftijd, onaannemelijk is dat appellant gehoor heeft gegeven aan de herhaalde verzoeken van zijn oudere zus om naar huis terug te keren en waarom het onaannemelijk is dat zijn vader hem nog niet zou hebben voorbereid op zijn toekomstige rol.

JnB 2026, 1125
MK ABRS, 05-11-2026, ECLI:NL:RVS:2026:6525
minister van Asiel en Migratie.
Vw 2000 28
ASIEL. Appellant klaagt terecht over het oordeel van de rechtbank dat de minister deugdelijk heeft gemotiveerd dat de Turkse autoriteiten in het algemeen bescherming bieden tegen huiselijk geweld en femicide. Appellant heeft gewezen op informatie uit onder andere het algemeen ambtsbericht Turkije van augustus 2023 waaruit volgt dat geweld tegen vrouwen wijdverspreid is, dat femicide veel voorkomt en dat de wil tot handhaving veelal ontbreekt. Ook volgt hieruit dat vrouwen tegen obstakels aanlopen als ze aangifte willen doen en zijn er problemen bij de uitvoering van beschermende en preventieve maatregelen. Appellant betoogt terecht dat deze informatie niet deugdelijk gemotiveerd is betrokken. De rechtbank

heeft niet onderkend dat de minister deze informatie moet betrekken bij de beoordeling of de Turkse autoriteiten in het algemeen bescherming bieden tegen dreiging van femicide.

Naar inhoudsopgave

Regulier

JnB 2026, 1126
MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam, 06-11-2026, ECLI:NL:RBDHA:2026:32698
minister van Asiel en Migratie.
Vw 2000 112
REGULIER. VERBLIJFSRICHTLIJN. De rechtbank oordeelt dat artikel 112 van de Vreemdelingenwet geen voldoende wettelijke grondslag biedt voor een belastend onderzoek naar een schijnhuwelijk, zoals een simultaan gehoor. De bepaling is te algemeen en vermeldt niet duidelijk onder welke omstandigheden en voorwaarden zo'n onderzoek mag plaatsvinden. Daarvoor is een specifieke basis in een wet in formele zin nodig.
Er waren voldoende indicatoren om nader onderzoek naar de relatie te rechtvaardigen. De minister kon echter niet concluderen dat sprake was van een schijnhuwelijk. Eiseres en haar partner hoefden niet deel te nemen aan het onrechtmatige simultane gehoor en hun weigering mocht hun niet worden tegengeworpen. De indicatoren vormden alleen een vermoeden en geen bewijs. Omdat de minister geen andere onderzoeksmethode heeft ingezet, is hij ten onrechte tot de conclusie gekomen dat sprake is van een schijnhuwelijk op basis van enkel de indicatoren en het weigeren van deelname aan het simultaan gehoor.

Naar inhoudsopgave

Richtlijnen en verordeningen

JnB 2026, 1127
HvJEU (Tweede kamer), 12-11-2026, ECLI:EU:C:2026:972
Ramodi en Karkik
Richtlijn 2011/95/EU 4 lid 5
Richtlijn 2013/32/EU 46 lid 3
PROCEDURERICHTLIJN. KWALIFICATIERICHTLIJN. SAMENWERKINGSPLICHT. GELOOFWAARDIGHEIDSBEOORDELING. VOLLEDIGE EX NUNC ONDERZOEK. NON-REFOULEMENT TOETS.
Het Hof (Tweede kamer) verklaart voor recht:
1) Artikel 4, lid 5, van richtlijn 2011/95/EU [Kwalificatierichtlijn] moet aldus worden uitgelegd dat ten eerste, de autoriteit die belast is met de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming met de verzoeker moet samenwerken en bij de beoordeling van de beschermingsbehoefte alle bewijsmiddelen en de ter staving van het verzoek overgelegde gegevens moet beoordelen en, ten tweede, wanneer de verzoeker zijn verklaringen voldoende staaft met bewijsmateriaal, of wanneer hij voldoet aan de voorwaarden van die bepaling, deze verklaringen niet nader hoeven te worden bevestigd en geloofwaardig worden geacht.

2) Artikel 46, lid 3, van richtlijn 2013/32/EU [Procedurerichtlijn], gelezen in samenhang met artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, en artikel 4 en artikel 19, lid 2, van het Handvest van de grondrechten moeten respectievelijk aldus worden uitgelegd dat een nationale rechter in eerste aanleg bij wie beroep is ingesteld tegen een besluit tot afwijzing van een verzoek om internationale bescherming, ten eerste, verplicht is om, op basis van de hem ter kennis gebrachte elementen van het dossier, zoals aangevuld of toegelicht na een procedure op tegenspraak, een volledig en ex nunc onderzoek te verrichten van zowel de feitelijke als de juridische gronden, met inbegrip van een onderzoek naar de behoefte aan internationale bescherming overeenkomstig richtlijn 2011/95, en om op basis van al deze elementen de feitelijke en juridische factoren vast te stellen die noodzakelijk zijn voor zijn beoordeling, en, ten tweede, indien een dergelijk besluit tot afwijzing gepaard gaat met een besluit waarbij een terugkeerverplichting wordt opgelegd, op basis van de hem ter kennis gebrachte elementen van het dossier, zoals aangevuld of toegelicht na een procedure op tegenspraak, ambtshalve moet nagaan of het beginsel van non-refoulement zich verzet tegen de terugkeer van de persoon die om internationale bescherming verzoekt.

Naar inhoudsopgave

Vreemdelingenbewaring

JnB 2026, 1128
MK ABRS, 05-11-2026, ECLI:NL:RVS:2026:6455
minister van Asiel en Migratie.
Vw 2000 59
VREEMDELINGENBEWARING. GEBRUIK HANDBOEIEN ONRECHTMATIG. Minister heeft onvoldoende gemotiveerd waarom de belangenafweging in het nadeel van appellant uitvalt. Gezien de korte duur van het gebrek in het voortraject is er geen grond voor het oordeel dat het onrechtmatig aanleggen van handboeien een zwaarder gewicht in de schaal legt dan het belang van de minister om appellant in bewaring te houden.

Naar inhoudsopgave